

Arrest

nr. 127 009 van 14 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 18 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Chinese nationaliteit te bezitten, en een boeddhistische Tibetaan te zijn, geboren in het dorp Sangshong, Tibet, Volksrepubliek China (VCR). U vertrok uit Tibet in november 1999 en kwam in Nepal aan op 3 december 1999. U verbleef iets meer dan een maand in het Reception Centre in Nepal, en vertrok op 11 januari 2000 naar India. Via Dehli kwam u op 15 januari aan in Dharamsala, waar u een audiëntie had met de Dalai Lama. Op 20 januari 2000 vertrok u naar het Choelingklooster in Bir, waar u bleef tot 20 oktober 2011. U verliet het klooster omdat u onder de bezoekers aan het klooster uw vriendin had leren kennen en niet meer in het klooster kon blijven. Om in uw levensonderhoud te voorzien begon u Tibetaanse gerechtjes te maken en te verkopen. Via uw kennissen kon u die ook aan hotels en zo in andere steden verkopen. Ze werden voor u naar die steden gebracht. Zelf durfde u niet rond te reizen omdat u geen RC had. U had er geen aandacht aan gegeven tijdens de periode dat u

in het klooster woonde en kon er nadien geen krijgen. U vond niemand die zich voor u als verantwoordelijke ouder kon en wilde garant stellen. U vroeg ook geen hulp aan de CTA omdat u dacht dat ze niet konden helpen omdat u geen wit boekje (Special Entry Permit - SEP) had van Nepal. Omdat u het zo gevaarlijk vond zonder RC, en discriminatie ondervond, besloot u het land te verlaten. U vertrok op 23 februari 2013 en reisde via Frankrijk naar België. U bent België binnengekomen op 25 februari 2013 en hebt er de volgende dag asiel aangevraagd.

U legt volgende documenten voor als staving van uw asioldossier: kopie van uw hokou, attest RC Nepal, attest RC Dharamsala, attest klooster, kopie deel van groen boekje van vriendin, 14 foto's, zowel van in Tibet, Nepal als India. Uw advocaat legt ook een COI rapport over China voor.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in november 1999 heeft u van 15 januari 2000 tot 23 februari 2013 in India verbleven. U woonde tot 20 oktober 2011 in het Choeling-klooster in Bir. Daarna woonde uw met uw vriendin in Bir en verkocht u om in uw levensonderhoud te voorzien Tibetaanse hapjes in Bir en via uw kennissen ook in hotels in andere steden. Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

U verklaarde dat u nooit in het bezit bent geweest van een dergelijke RC en bijgevolg geen verblijfsrecht genoot in India. U stelt dat u er tijdens uw verblijf in het klooster geen aandacht aan schonk en dat u er daarna geen kon krijgen. Deze verklaringen zijn echter niet geloofwaardig. Het is namelijk niet omdat u in het klooster kon leven zonder RC dat u het feit dat het wel nodig was buiten het klooster zomaar kon negeren. U verklaarde trouwens uiteindelijk wel, na eerdere verklaring dat niemand in het klooster zei dat u er één moest aanvragen, dat u al in het klooster wist dat een RC nodig was (CGVS p. 5). Het loutere feit dat u er geen aandacht aan gaf en dat u geen moeilijkheden had toen u in het klooster verbleef, verklaart dus niet dat u tijdens die periode van bijna 12 jaar dat u in het klooster woonde, nooit een RC hebt aangevraagd. Het klooster had u wel degelijk kunnen helpen om het te verkrijgen. Zelfs nadat u het klooster verlaten had, zouden ze u nog kunnen helpen hebben om aan een RC te geraken. Het feit dat u negen maanden na uw vertrek wel nog het klooster contacteerde om een attest van uw verblijf te laten opmaken, toont aan dat u nog steeds een goed contact had met het klooster (CGVS p. 6-7 en documenten).

Uw verklaring dat u na het verlaten van het klooster geen RC kon verkrijgen omdat u niet aan de voorwaarden voldeed is niet aannemelijk. Zo stelt u dat u geen aanvraag gedaan hebt omdat u geen mensen kon vinden die zich als ouders verantwoordelijk konden stellen voor u (CGVS p. 5). Echter, u woonde na uw verblijf in het klooster meer dan een jaar in Bir, een Tibetaanse kolonie, samen met uw Tibetaanse vriendin, waar u Tibetaanse hapjes verkocht. Het is dus niet aannemelijk dat u van de Tibetaanse gemeenschap niet gehoord zou hebben dat de Indiase regering er alles aan deed om te zorgen dat alle Tibetanen een RC zouden beschikken en dat de voorwaarde om ouders te hebben in India niet meer van toepassing was. Met een aanbevelingsbrief van de CTA zou u een RC kunnen bekomen (zie documentatie/COI p. 11). Uw verklaring dat u de hulp van de CTA niet inriep omdat ze geen document opmaken voor mensen die geen wit boekje (Special Entry Permit - SEP) uit Nepal hebben, is dan ook niet aannemelijk. Het is bovendien opmerkelijk dat u, die blijkbaar erge schrik had om te worden gearresteerd door uw gebrek aan RC, niet eens probeerde om toch hulp te vragen aan de CTA (CGVS p. 5 en 8). Daarbij is het ook opmerkelijk dat u zelfs geen green book kan voorleggen. De kloosteradministratie zou dit verloren zijn (CGVS p. 7).

Het CGVS wijst er in dit verband nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit en de land(en) en plaats(en) van eerder verblijf. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar tracht u de Commissaris-generaal te misleiden over uw verblijfsrechtelijke status in India alvorens uw komst naar België.

Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen; dat uit dezelfde informatie blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Tibetanen in India niet over een RC beschikken; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het feit dat u nooit in het bezit bent geweest van een RC, kan het CGVS redelijkerwijs vermoeden dat u wel degelijk over een RC beschikt en derhalve verblijfsrecht had in India.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u geen zaken kon doen doordat u geen RC had, en gevaar liep gearresteerd te worden mocht u reizen zonder RC. Gezien zoals hierboven al is gemotiveerd, niet kan aangenomen worden dat u geen RC had, zijn ook uw moeilijkheden die zouden voortkomen uit het niet hebben van een RC niet aannemelijk. Trouwens, gevraagd naar andere specifieke problemen, stelt u dat u wel over en weer reisde naar Dharamsala, Dorjedeng en Dehli, maar uiteindelijk dat u toch niet ging (CGVS p. 8-9). U geeft behalve het reizen geen andere problemen op die u zou gehad hebben zonder uw RC. U stelt wel dat taxi- en riksja chauffeurs en theeshops u soms teveel aanrekenden en u daar niets kon aan doen uit angst dat u na een gevecht zou gearresteerd worden (CGVS p. 9). Deze ondergane discriminatie kan niet gelijkgeschakeld worden met een vrees voor vervolging zoals bepaald in de vluchtelingenconventie. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Gezien niet wordt aangenomen dat u geen RC hebt, kan ook niet worden aangenomen dat u niet over een IC beschikt. Gevraagd naar de documenten die u gebruikte om te reizen, stelt u dat u een vals Nepalees paspoort gebruikte, maar deze hebt moeten afgeven na uw aankomst. Wanneer u gevraagd wordt welke andere documenten u moest afgeven, stelt u dat niets anders moest afgeven. Echter gevraagd waar uw vliegticket is, stelt u dat de smokkelaar ook dit ticket, de bagagelabels en

de boardingpass afnam, wat toch een heel verschil is en uw geloofwaardigheid verder aantast. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw RC en IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen, en omwille van uw asielmotief, het niet bezitten van een RC.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de overige door u neergelegde documenten, zijnde uw hokou, een attest van de Reception Centre in Nepal, een attest van het Reception Centre in Dharamsala, een attest over uw verblijf in het klooster, een kopie van een deel van de 'green book' van uw vriendin en 14 foto's merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze dienen slechts als gedeeltelijk bewijs inzake uw identiteit, verblijf in het klooster en relatie met uw vriendin, hetgeen het CGVS hier ook niet etwist. De informatie over Tibet voorgelegd door uw advocaat gaat over de slechte situatie in Tibet, wat evenmin wordt betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert schendingen aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de openbaarheid van bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht en tenslotte van het beginsel "*patere legem quam ipse fecist*".

Verzoeker vraagt in hooforde om de bestreden beslissing te hervormen, zo niet te vernietigen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een brief van de vertegenwoordiger van de Dalai Lama te België van 21 februari 2014, gericht aan de staatssecretaris voor asiel, migratie en maatschappelijke integratie.

Verweerder voegt bij zijn nota de volgende rapporten: 'COI Focus China/India. *De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*' d.d. 25 maart 2014, 'COI Focus China. *De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China*', d.d. 25 maart 2014', en een nota van het UNHCR getiteld '*Summary conclusions on the concept of "effective protection" in the context of secondary movements of refugees and asylum seekers*' d.d. februari 2003.

Bij een aanvullende nota van 11 juni 2014 voegt verweerder een actualisatienota: 'COI Focus. China – *Bepalen van het risico op vervolging voor Tibetanen bij terugkeer uit het buitenland.*' d.d. 19 mei 2014.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Verzoeker werpt op dat verwerende partij niet betwist dat hij een gegronde vrees voor zijn leven, fysieke integriteit of vrijheid in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet koestert in geval van terugkeer naar China maar van mening is dat hij voldoende bescherming kan genieten in India waar hij verbleef op zijn doorreis naar België. Verzoeker werpt op dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de de facto staatloosheid van Tibetanen in India waardoor Tibetanen in India geen gewoon menselijk leven kunnen leiden. Zij kunnen wettelijk geen eigendom kopen of verkopen omdat zij niet als burgers worden beschouwd noch bij gebreke van de onderschrijving door India van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of het Verdrag betreffende de status van staatlozen van 28 september 1954. Omdat India noch de vluchtelingenconventie, noch de staatlozenconventie heeft ondertekend kan India niet als eerste land van asiel worden beschouwd. Bovendien is de bescherming op zijn best 'tijdelijk' voor 1 jaar en nooit voor onbepaalde tijd zoals de bescherming bij erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980. Er is geen zekerheid dat er geen einde komt aan het jaarlijkse verlengbare verblijfsrecht terwijl verwerende partij impliciet maar zeker heeft vastgesteld dat verzoekende partij in aanmerking komt als vluchteling en daarbij recht heeft op bescherming voor onbepaalde duur. Voorts blijkt uit een brief van de wettelijke vertegenwoordiger van de Dalai Lama van 21 februari 2014 die gericht werd aan de Belgische asielinstanties en die verzoeker toevoegt aan zijn verzoekschrift dat verwerende partij in het verleden een beleid heeft gevoerd waarbij in de regel internationale bescherming aan Tibetaanse vluchtelingen werd verleend. Op grond van het beginsel *patere legem quam ipse fecisti* dient verzoekende partij als vluchteling te worden erkend. Door geen rekening te houden met deze brief kwijt verwerende partij zich niet naar behoren van haar wettelijke taak om met alle relevante gegevens ter beoordeling van de asielaanvraag rekening te houden. Verwerende partij kan als asielinstantie niet ernstig voorhouden niet op de hoogte te zijn van dit schrijven en had moeten weten dat de Dalai Lama om internationale bescherming voor zijn volk vraagt.

2.3.3. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn "*de facto staatloosheid*", kan vooreerst worden vastgesteld dat zijn Chinese nationaliteit, behoudens bewijs van het tegendeel, niet kan betwist worden gelet op de Chinese nationaliteitswetgeving als bijlage bij de verweernota. Verzoeker is immers, net zoals zijn ouders, geboren in China en heeft er tot 2005 gewoond alvorens naar India te trekken. Nergens blijkt dat verzoeker afstand heeft gedaan van de Chinese nationaliteit en dat deze zou aanvaard zijn door de Chinese overheden (art. 10 en 11 van de Chinese nationaliteitswetgeving) noch dat hij ondertussen de Indiase nationaliteit zou hebben verkregen. Verzoeker brengt geen stukken waaruit het tegendeel blijkt.

Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien dat land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker "*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*". Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn voor het bieden van reële bescherming. Uit informatie toegevoegd aan de verweernota (COI Focus China/India. *De Tibetaanse gemeenschap in India*) blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen aanbiedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de '*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*' te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen (*ibid.*, p. 18). Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19).

Verzoeker wijst op het feit dat Tibetanen in India geen menswaardig leven kunnen leiden doch brengt ter staving van zijn beweringen hiervan geen objectieve informatie bij. In tegendeel blijkt uit de informatie aangebracht door de verwerende partij dat Tibetanen sinds 1959 permanent in India verblijven, dat er door de Indiase regering een specifieke regelgeving werd uitgewerkt met betrekking tot hun verblijfsituatie en dat zij sinds 2003 ook allemaal een verblijfsvergunning kunnen bekomen. Ook de socio-economische situatie van de Tibetanen in India is, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed. Zij hebben vrije toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de Central Tibetan Administration beheert. Er zijn geen aanwijzingen van wijdverspreide of ernstige discriminatie van Tibetanen in India, zoals verzoeker beweert. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indische staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt geen 'vervolging' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker erop wijst dat het verblijfsrecht slechts tijdelijk is en de verlenging ervan niet gegarandeerd blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die "gemakkelijk" verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en "dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden". Bovendien kan "wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes" krijgen maar ook "De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal". Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf.

In zoverre verzoeker verwijst naar de brief van de Dalai Lama (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift) kan worden vastgesteld dat deze geen ander licht werpt op hetgeen *supra* werd vastgesteld.

Het beginsel "*patere legem quam ipse fecisti*" ten slotte kan niet dienstig worden ingeroepen tegen de bestreden beslissing aangezien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet over een verordenende bevoegdheid beschikt. Verzoeker duidt immers geen reglement of verordening aan die door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf werd uitgevaardigd en die door de (individuele) bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 13 januari 1982, nr. 21.888, Henry; RvS 11 december 2008, nr. 188.739, Leysens).

Verzoeker verklaart India te hebben ontvlucht wegens de discriminatie die hij als Tibetaan in India moest ondergaan. In de bestreden beslissing werd dienaangaande gemotiveerd dat de voorbeelden die verzoeker dienaangaande opsomde niet gelijkgeschakeld kunnen worden met een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Deze conclusie vindt steun in het administratief dossier en is deugdelijk. In zijn verzoekschrift onderneemt verzoeker geen enkele poging om deze conclusie op enige wijze te ontcrachten, noch om zelf aan te tonen dat hij zijn eerste land van asiel zou zijn ontvlucht omdat hij aldaar een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet

Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar India een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER